

Hvert barn er en gave

Den 9. januar var det 105 år siden den hellige Josemaría ble født. Samme dag fylte Marc tre år. Han bor i Lérida i Spania og er eldste sønn av Anna Oromí og Juan Antonio Sancho. Lille Marc og hans bror Alex som har Downs syndrom er to barn som den hellige Josemaría ser på fra himmelen og kjenner godt...

20.01.2007

9. januar for tre år siden fikk du ditt første barn, på den hellige Josemarías fødselsdag...

Ja, det vil si, før Marc hadde jeg vært gravid en gang, men da spontanaborterte jeg. Etter det ba hele familien mye til den hellige Josemaría om at vi skulle få et annet barn.

Vi har stor respekt for denne hellige presten og jeg ønsket å skape et hjem fylt av lys og glede, slik han ville at alle skulle gjøre. Takket være Gud kom Marc til verden nøyaktig 9. januar.

Det var ikke den eneste gaven din mann og du har fått.

Etter Marc kom Alex og han er en sann gave. I begynnelsen av min tredje graviditet sa legene at det var store muligheter for at dette barnet kom til å bli født med Downs syndrom og med hjertefeil.

Hvordan reagerte dere da?

Med en gang ble vi forskrekket. Hva skulle vi gjøre? Min mann og jeg ba mye. Vi snakket begge med Gud om dette som i begynnelsen så ut til å bli et stort problem. Men overfor Ham ser man saker og ting i et klarere lys.

Selv om vi aldri overveide å *ikke* få Alex, ba jeg likevel mye om at det måtte bli som Gud ville og at Han skulle hjelpe meg å ta imot dette barnet med et åpent hjerte. Samtidig ba jeg om hjelp til å ta den rette beslutningen overfor hvert nytt skritt som legene foreslo. Men det viktigste var å la Alex bli født.

Hva nytter det å be i en slik situasjon? Var det ikke mer logisk å gjøre opprør?

Bønnen har hjulpet meg til å leve roligere og ta hver dag som den kommer, å ikke bekymre meg for problemer som kanskje kommer i

fremtiden, men å gjøre det som må gjøres her og nå. Opus Deis grunnlegger lærte meg at man i en vanskelig situasjon må vende seg til Gud og spørre Ham hva som bør gjøres.

Jeg ba også spesielt til Álvaro del Portillo, den hellige Josemarías første etterfølger, som jeg setter spesielt stor pris på. Jeg ba dem om at de skulle hjelpe meg og jeg har hele tiden følt at de var svært nær meg. Liksom min mann, han har selvfølgelig også hjulpet meg ved å være så fast bestemt på å klare alle vanskelighetene som vår beslutning ville medføre.

Alex ble født 5. september i fjor og jeg kan ikke annet enn å love og takke Gud for den gaven han er.

Forsto alle hvorfor dere tok denne beslutningen?

Dessverre er det ikke en beslutning som så mange tar i våre dager. Det er lett å ta abort og på sykehuset støtter man den som vil gjøre det. For vår del var det slik at da jeg sa til gynekologen at vi ville fortsette og ikke ta abort, ble hun glad, for hun visste at dette barnet ville komme til et hjem der det ville bli omgitt av kjærlighet.

Det virker som det vi oftest får høre er:” *Så modige dere er som beholder et barn med Downs syndrom.*” Men det handler ikke om mot, barnets verdighet er det eneste som betyr noe. Og alle barn er likeverdige. Det finnes ingen forskjell når det gjelder verdighet. Alle har rett til å få leve.

Det går ikke an å velge sitt barn slik man velger en rett à la carte. Du må bare ta imot det slik det er. Et barn er alltid en gave, hva som enn hender og hvordan det enn er. Min mann sier at Alex kommer til å få venner

som er glad i ham nettopp for det han er, og det tror jeg også.

Og at han er en gave, det er det ikke bare jeg som tror. Piken som kommer og hjelper meg med husarbeidet sa til sin mann at jeg har en bok som heter "Å snakke med Gud" (jeg leser i den når jeg ber). Han svarte: "Det er derfor de har fått dette barnet, Gud har gitt det til dem."

Er dere ikke likevel litt skuffet?

Ne! Det er vi ikke. Jeg tror fullt og fast at livet er noe stort og uutgrunnelig. Jeg handler ikke som jeg gjør bare på grunn av min religiøse overbevisning, som en del påstår. Troen hjelper riktignok, den er grunnlaget, men kjærligheten til livet er noe som gjelder alt og alle og vi må alle innse at livet er noe verd å elskes, enten vi er troende eller ikke.

Jeg har vært heldig, og jeg vil leve denne muligheten som Gud har gitt meg fullt og helt. Jeg kan lære mye av Alex. Sannheten er at barn med Downs syndrom er spesielle, fulle av lys. Han har et helt spesielt smil.

Jeg går ut fra at dette er en god anledning til å la andre mennesker få del i deres opplevelser.

Jeg følger et råd som en person som arbeider for en organisasjon som tar seg av slike barn ga meg: "Folk vet ikke hvordan de skal reagere når de ser at du har et slikt barn. Derfor er det best at du tar det første skrittet."

Og det er det jeg gjør når jeg møter noen som ennå ikke kjenner Alex. Jeg presenterer Alex for den personen og sier at han har Downs syndrom og at vi visste det før han ble født. Dette gjør det mulig for meg å kunne snakke med mange mennesker og gjør at de kan begynne å tenke over noe så viktig som det at alle har rett

til å leve. Jeg har også tatt kontakt med organisasjoner som vier seg til denne saken og har der truffet fantastiske mennesker, fulle av glede og lyst til å hjelpe.

I spisestuen har jeg liggende en vakker bok fra en av disse organisasjonene, med mange vitnesbyrd. Et av disse er et brev der et barn med Downs syndrom takker sine foreldre for at de lot ham bli født og forsikrer dem om at det ikke er en straff og at han vil gi dem all sin kjærlighet som takk for det de gjorde. Jeg blir veldig rørt av slike ord.